

MOJE NEUVĚŘITELNÉ SESTRY

*Letní rodinné setkání
v Provenči, láska, slzy a smích
pod jednou střechou*

**ADÈLE
BRÉAU**

edice **7** lásky

Sestry Mathilda, Violetta a Louisa jsou každá jiná a vedou úplně odlišný život. Jedno však mají společné: rok co rok se s celou rodinou v srpnu sejdou na letním sídle *La Garrigue* v Provenči, kam se rodiče před lety přestěhovali na důchod.

Letošní léto je ale jiné – je to vůbec poprvé, co se mají všichni setkat od chvíle, kdy jejich matka zůstala na *La Garrigue* sama. To však není první ani poslední novinka, se kterou se rodina musí vypořádat.

Zpoza usměvavých a naoko spokojených tváří postupně na světlo vyplývají skrývané bolesti, dávné ztráty a zrady. Skrze nečekaná odhalení se postupně vyjevuje jiná, syrovější pravda o celé rodině, ale i humorný nadhled a láskyplná vzájemnost všech jejích členů.

Jedno je jisté, na konci srpna nebude žádná ze tří sester stejná...

„Příjemný román, nabitý emocemi a humorem.“

– Gala

ADÈLE BRÉAU

Moje neuvěřitelné sestry

ADÈLE BRÉAU

MOJE
NEUVĚŘITELNÉ
SESTRY

Přeložila Sára Dvořáková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Frangines © 2020 by éditions Jean-Claude Lattès

Published by Éditions Jean-Claude Lattès, Paris

Translation © Sára Dvořáková, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-579-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-578-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-182-3 (print)

Mé sestrě

*„Kdo vyrůstal se sestrou, má lepší
předpoklady ke štěstí.¹“*

¹ Podle jedné studie Tonyho Cassidyho z Univerzity v Ulsteru, která tvrdí, že ženy mající sestru mají lepší předpoklady k tomu, být v životě šťastné.

Kapitola 1

LOUISA

Zbývá navštívit poslední pacientku a prázdniny můžou konečně začít. Stejně jim kvůli hroznému vedru nic jiného nezbyvá. Nemocní, staroušci, dokonce i rekreanti, kteří se po skončení školního roku přivalili do regionu na injekce, převazy, odběry krve zasílané do laboratoře... Mnoho z nich zná a pečuje o ně po celý rok. Má svoje zvyky. Dáte si kávičku, Louiso? A co sušenky? Napekla jsem ty, co máte tak ráda. Myslíte, že trpí? Občas, když přijde poprvé, se obává, že najde další v nemoci uzavřenou bytost, špinavé místo, osamocenou duši, a srdce se jí sevře tak, že když je pak v autě a kolem se míhá provensálská krajina a slunce praží na vyschlou zem, tak ji ani tahle krása nedokáže utěšit. A přesto se vždycky chtěla stát ošetřovatelkou a žít tady. Poblíž La Garrigue a rodičů. Mathildě a Violettě přijde způsob života, který si vybrala, šílený. Žít celý rok u jejich prázdninového sídla. Přijde jim naivní, a hlavně dětinská. Co by to bylo jiného, když se drží takhle blízko tatínka a maminky, kteří se

rozhodli strávit důchod mezi olivovníky? Že se k nim v létě takhle lísá? Ale i přes bídny plat, liduprázdnost a obchody vyklizené mimo sezonu ani na vteřinku nelituje, že se rozhodla zůstat v Saint-Rémy. Zítra se všechny tři sestry sejdou u Jeanne, poprvé od chvíle, co Yves loni v létě odešel.

Pod koly starého automobilu, který Louisa používá na přesuny po regionu, vržou kamínky. Tahle nová pacientka je ubytovaná v kastelánově domě. Její syn kontaktoval Louisu začátkem června. Potřebuje denní péči, možná je to její poslední léto a ona si ho přeje strávit obklopená vůní levandule. Po telefonu se Louisy zeptal, jestli jim může pomoci. Kontakt na ni obdržel od majitele domu. Říká, že je nejlepší. Louisa má sice dovolenou, ale práci přijala. Hodně jejích kolegů bude v tuto roční dobu pryč, takže by měli problém někoho najít. A pak, ačkoli se těší, že stráví tři týdny s Mathildou, Violettou, jejich manžely a dětmi, říkála si, že jí neuškodí, když se každý den půjde na chvíli vyvětrat. Už si začíná zvykat na každoroční rodinná setkání podobající se horské dráze, vyvolávající v ní v nepravidelných intervalech nesmírné štěstí a hned zase nezměrné zoufalství. Nikdo ji nedokáže rozhodit tak jako její sestry. Starší sestry, její hrdinky z dětství, idolkyně, bez nichž by byla zcela jistě jiná, než jakou se stala, i když si mnohokrát říkala, jestli jí jejich rady a výtky nejsou spíš ke škodě.

Navigace jí ukazuje, že se nachází pár metrů od cíle. Zvládla by to i bez ní, natolik zná pozemek toho, kterému od dětství říkala „kastelán“, aniž by pořádně věděla proč. Snad jenom proto, že o něm takhle mluvili její

rodiče a že měl nejkrásnější dům v okolí. V okamžiku, kdy chce zmáčknout zvonek, ozve se jí telefon.

Mathilda.

„Hello, Filuto. Neruším?“

Celá rodina jí takhle říká od jejích šesti let, kdy si nechala ostříhat dlouhou hustou ofinu, která ji od té doby už neopustila a která jí podle názoru všech doma dodává vzhled milého kokra schovaného za kaštanovými kudrlinami.

„Právě jdu k jednomu pacientovi, ale povídej, poslouchám. Jé, počkej. Víš, kde jsem? U ‚kastelána‘! Konečně si ten barák prohlídnu. Nechodilas náhodou rok s jejich synem?“

„Ty seš blbá! To byla Violetta. Já bych se k tomu namanávanému svátečnímu sportovci nepřiblížila. To byl spíš její styl. I když... Nepamatuju si, že by s ním vydržela dlouho. Ale zato si pamatuju, jak básnila o probouzení s romantickým výhledem na Alpilles. Kastelán je nemocný?“

„Ne, jenom na srpen pronajali dům. Je to zvláštní. Možná mají finanční problémy.“

„Ani se nedivím, čtyři manželství musí lízt do peněz.“

„Ty seš ale škodolibá!“

„A právě proto mě máš ráda, ne?“

„No nic, copak jsi chtěla, Kruelo? Ještě přijdu pozdě. To, že jsou tyhle rentiéři bohatý, ještě neznamená, že nepotřebujou moje služby.“

„No jo... Vadilo by ti vyzvednout nás zítra v Avignonu? Nakonec pojedeme vlakem.“

„Copak jste neměli přijet autem s Raphem?“

„Ne, musí ještě pár dní pracovat. Nějaká zakázka se

protáhla. A pak, však mě znáš, já a řídit na dálnici... ještě navíc Porsche Cayenne.“

„Kdybyste aspoň měli nějaký menší auto, který by tolik neznečišťovalo prostředí.“

„Hele, nechceš si tuhle záživnou debatu o ekologický odpovědnosti nechat na pozdějš? Když nám vyberu spoj s příjezdem v 18.14, budeš tam?“

Louisa si povzdechne. Na zítřek si plánovala vyjížďku na koni, chtěla tak oslavit první den svobody po měsících nepřetržité práce. Jenže sestře, která je sama s dětmi, nemůže nic odmítnout, a navíc se obává, že by se je místo ní vydala vyzvednout Jeanne, a to nechce.

„Tak dobře.“

„Skvělý! Jo a zkus si v tom svém nákladáku uklidit, budeme mít spoustu zavazadel. Zapsala jsem děti do letního kurzu tenisu a jezdeckví a pořídila jsem jim celou výbavu v Decathlonu. Zabere to dost místa! No není to úžasný? Budeš se moc podělit o svůj koníček s Piou! Možná bys ji tam mohla hodit? Aspoň než Raph dorazí s autem.“

„Ještě tu je mámino auto.“

„Jo, jasně. Ale víš, jak řídím... No tak uvidíme. Strašně se těším na zítřek. No nic, už tě nebudu zdržovat. Tak v 18.14, platí?“

„Jasně. Pozdravuj děti.“

„Tak zítra! Nevíš, jestli máma uvaří zeleninový tian?“

„Nemám páru, nežiju s ní. Mathildo, já...“

„Dobře, dobře, tak já jí zavolám. Ale začátek prázdnin bez tianu, to nejsou žádný prázdniny. A loni to bylo tak...“

„Já vím... Tak jo, zavolej jí. Už musím jít.“

„Papa, Filuto.“

„Papa.“

Už teď je Louisa vyčerpaná. A podrážděná. Bude muset dělat šoféra pro celou rodinku pod záminkou, že je motorizovaná a nemá děti. Jako kdyby ji péče o děti druhých měla naplnit radostí, nebo spíš zaplnit hluboký nedostatek. Kdyby tomu tak bylo, v životě by si snad vybrala jinak, ne? Zkuste tohle vysvětlit Mathildě, pro kterou mateřství představuje největší úspěch v životě ženy...

Koukne do zpětného zrcátka. Hnědou ofinu má přilepenou k čelu a pihaté tváře zbarvené do karmínové. Samozřejmě nemá ve svém starém nebesky modrém citroěnu klimatizaci. Venku musí být z toho vedra splavené snad i cikády. Uvnitř vozu je i přes otevřená okna aspoň čtyřicet stupňů. Vzduch, který se dostane dovnitř, přímo žhne. Svojí elegancí je neokouzlí. Každopádně nepatří do světa kastelána ani jeho hostů a ani není pozvaná na mondénní večírek.

Louisa zazvoní.

Kapitola 2

VIOLETTA

„Tys mi to slíbil, Micheli...“
„Co jsem slíbil? Ty ale umíš být tvrdohlavá.
Co se zase děje?“

„Řekli jsme, že mi Clarissu přivezeš dneska. Copak jste ještě nevyrazili?“

„Neboj se. Šlápneme na to, anebo pojedu přes noc.“

„Tak to v žádném případě.“

„Nerozčiluj se, Violetto. Když je Clarissa se mnou, dělám si věci po svém.“

„To teda ne, vychováváme ji oba, i když už spolu nejsme. Posad ji na vlak, já koupím lístek.“

„Posloucháš se vůbec? Myslíš si, že mi se svým novým příjmem budeš dělat charitu?“

Violetta ztiší mikrofon a zařve do ticha prázdného bytu. Po všech těch letech strach vystřídal rozhořčenost. V reproduktoru slyší Michela vrčet „haló? haló?“ autoritativním hlasem, při kterém jí ještě dneska tuhnou krev v žilách. Hlas jeho špatných dní. Zhluboka se nadechne a pak vzduch pomalounku vyfoukne. Nesmí

ho nechat získat navrch. Musí být rozumní, konstruktivní, dospělí, doporučila soudkyně. Kvůli Clarisse.

„Promiň, neslyšela jsem tě. Poslyš, vlak nám jede čtvrtýho ráno. Jízdenky už vyměnit nemůžeme. Co navrhuješ?“

Michel zamručí. Neraď jí ustupuje. Hodné ženušky ho dohánějí k šílenství. Nikdy je nepochopí. Všechno ztěžují. Jenom aby otravovaly. Co jiného?

„Dobrá, Maryline se za chvíli vrací autem s malou, zítra má kontrolu u pediatra. Chceš, abych k ní posadil i Clarissu?“

Maryline... Violetta si nikdy nezvykne. Copak je normální mít takové jméno, když je z vás „nová žena“? Copak je normální vůbec jenom mít takové jméno? Violetta se sice může každý den radovat, že nadobro skoncovala s Michelelem, stejně si nemůže pomoci, když je řeč o téhle nové rodině, kterou tak rychle dokázal vytvořit, prožívá něco, co nedokáže pojmenovat. Žárlivost to být nemůže, už ho nemiluje. Hrdost? Nesmyslná touha udržet netknutou pošetilou vášeň, která je zanesla tak daleko? Zármutek, když vidí, že musela v životě obrátit list, uvědomění, jak čas nelítostně plyne a odnáší tělesná potěšení a brblání novorozeněte? Clarisse bude dvanáct let. A když se jednoho dne, když vesele plnily myčku, jakoby nic zmínila o existenci Maryline, Violetta překvapivě zapomněla na minulost. Na křik, na knedlík v krku, když se v zámku otočil klíč, na zastřený pohled a nepovedený vtip, který sloužil jako záminka pro výčitky, pořád ty samé, na otázky, které nechápala, točila se jí z toho hlava, na touhu, aby to už skončilo, aby se bouřka vzdálila,

protože když se bouře uklidní, obecně to znamená, že je už pozdě. Ten večer o tom mluvila s Mathildou. „Myslíš, že jsem se zbláznila?“ Právě jí Violetta zavolala, když pochopila, že je potřeba rychle odejít, hned, že dveře byly zavřené dost dlouho, že se Michel nikdy nezmění, že není cesty zpět. Mathilda se neptala, vy cítila naléhavost. O deset minut později byla dole se svojí silou a ráznou energií. Violetta už neměla strach a Michel si nedovolil sejít dolů. Mathildy se všichni bojí. O dva roky později Maryline porodila Myrtilu. A Violetta se s ní ještě pořád nesetkala. Takže nechat Clarissu nastoupit do jejího auta... A vůbec, jak taková Maryline vlastně řídí? Přesně kvůli těmto úvahám se Violetta dlouho snažila partnerství s Michelem udržet, za každou cenu slátat cáry jejich svazku. Aby nemusela prožívat okamžiky nejistoty, kdy jejich dcera bude podrobena neznámým rozhodnutím, setkáním a cestám. Samozřejmě se musela přizpůsobit, ale nevědomost v ní vyvolává pocit na zvracení. Clarissa díky matčině neuróze, kterou klidně nazývá potrhlostí, zdědila pěkný mobil, kam jí Violetta posílá, dle svého soudu v přiměřených dávkách, rádoby klidné a milé zprávy. Co se týče těch několika hodin cesty s rodičkou dceřiny sestřičky, Mathilda by pravděpodobně řekla, že s tím stejně nic nenadělá, ať už by jela v autě s Maryline, nebo strýčkem Tentononcem, stejně bude celá vyděšená. Nejspíš by jí poradila, aby se rozloučila s předpokládaným časem příjezdu svého milovaného potomka a po dobu cesty se cpala žvýkačkami nebo si kecla do kina, jenom aby se trochu uklidnila. Mathilda má většinou pravdu.

„Tak dobře, ale zkontroluj, že nic nezapomněla, jo? Protože minule byl docela problém dostat zpátky bundu, kterou jste zapomněli v tom hotelu v Savojsku.“

„Čau, Violetto.“

Už zavěsil. Violetta v bytě otevře okno. Hovory s Michelem ji vytácejí k nepřítčnosti, umírá horkem. O to víc, když je aspoň třicet nad nulou. I když aspoň třicet je jenom „pocitově“, jak teď rádi hlásají v televizi. Ale je pravda, že se vzduch nehne, je hrozné dusno. V noci se zase vzbudila ve dvě ráno, plíce jako ve svěráku, peřina na kraji postele a tělo v jednom ohni. Dlouho si četla, než mohla usnout, dokonce zvažovala, že zavolá Jérômovi. Není divu, že se dneska sotva vleče. Pokusila se připravit věci na cestu, ale v tomhle vedru to je hotové utrpení. Každý pohyb vyžaduje nadlidský výkon, když navíc nikdy neuměla pořádně balit zavazadla. Mathilda třídí, rozděljuje na přihrádky, pokaždé bere správné oblečení. Louisa jezdí s dvěma triky, jedněmi kraťasy a s jedním párem turistických bot. Violetta si zabalí celou šatní skříň a zapomene na kartáček. Vždyť je to jedno, říká si. Časem si v La Garrigue nechala hodně věcí. V normandské skříni v jejím pokoji se povaluje vlněný svetr, který si natahuje vždycky na Vánoce, když zapomene, že by v Provinci mohla být třeba zima. Je tam taky pár staromódních plavek, které se jí nezřídka hodí, a několikery šaty, které vždycky jako když najde, ale nikdy by si je nedovolila nosit kdekoli jinde. Přihodí i několik věcí pro Clarissu. Dneska večer asi nebude mít čas. Bůhví v kolik ji Maryline přiveze.

V kapse jí začne vibrovat mobil.

Matka.

„Ahoj, drahoušku. Neruším?“

„Ne, mami. Teda, musím dokončit jeden případ a zabalit. Dneska večer přebírám Clarissu. Potom spolu zajdeme ve čtvrti na večeři a zítra ráno vyrazíme. Víím, že si ty dva týdny v domě plným příbuzných spolu moc nepovídáme, tak bych ráda, aby mi povyprávěla o svých prázdninách.“

„Vypadala, že se moc bavila! Obzvlášť když jejich přátelé mají dceru v jejím věku, se kterou si asi dost rozumí, že jo?“

„Já... já nevím. Ty ses od ní něco dozvěděla?“

„Jenom málo. Psali jsme si. Poslala mi pár fotek a minulý úterý jsme si zavolali přes FaceTime. Nebo že by to byla středa? Brigittin dům je neuvěřitelný!“

„Kdo je Brigitte?“

„No přece Michelova nová žena, matka té maličké.“

„Jmenuje se Maryline, mami!“

„No jo, jistě, Maryline. Pořád si ji pletu s Bardotkou.“
Violetta obrátí oči v sloup.

„No nic, mami, promiň, že tě přerušuju, ale mám toho před odjezdem ještě hodně.“

„Ano, jistě. Takový máš život, drahoušku. Jenom jsem chtěla vědět, v kolik dorazíte. Protože Mathilda nakonec autem nepřijede. Raphaël musí ještě zůstat v Paříži. Bude na děti a zavazadla sama, tak jsem si říkala, že byste se mohly domluvit a jet spolu. Na nádraží ji pak vyzvedne Louisa.“

„Mami, celé týdny nás otravuje s tou svojí obrovskou károu, a na poslední chvíli změni plány? Naše jízdenky nejde vrátit ani vyměnit, koupila jsem je před spoustou týdnů, pamatuješ? Sama jsi mi dokonce říkala, že

si mám pospíšet, jinak už nebude místo anebo budou drahý jako týden na Baleárách.“

„To že jsem řekla? Ani nevím, kde Baleáry leží.“

„Copak já vím. Možná to bylo Portugalsko, už nevím. To je jedno. Ale kvůli madam si jízdenky měnit nebudu. Měla by si vzít taxi, to je finančně nezruinuje. Zavolám Louise.“

„Ach ne, Violetto, přece se nezačnete hádat ještě před příjezdem!“

„Neboj, mami. Budu v klidu. Najdeme řešení. A pak, my se ‚nehádáme‘. Přece máme právo si popovídat, aniž by ses strachovala.“

„Však víš, jaká tvoje sestra je... Anebo víš co, vezmu si audinu a přijedu pro vás. V kolik máte příjezd?“

„No jo, to není špatný nápad. Počkej... v 11.22.“

„Výborně, budu tam. Vyjíždka mi udělá dobře. To mám radost, drahoušku. Jo, a tvůj manžel dorazí kdy?“

„Mami, Jérôme není můj manžel! Chodíme spolu teprve osm měsíců.“

„Kdoví? Potěšilo by mě, kdybych provdala další dceru. Tři dcery a jedna svatba, v tomhle ohledu jste mi moc nedopřály. A zrovna s Louisou se do salonu Pronuptia v nejbližších měsících asi nedostanu. Vzhledem k tomu, kolik má práce. Jeden by řekl, že to dělá naschvál, aby neměla žádný milostný život. Leda že by měla nějaké pletky s muži na internetu, kdoví?“

„Mami?“

„No jo, promiň, spěcháš.“

„Přesně tak. Jérôme přijede na víkend. Svým autem, takže se nemusíš nijak starat. No, a my se uvidíme zítra, jo? Už musím.“

„No já taky, kdybys jenom věděla!“

„Tak zítra, mami.“

Violetta během pětiminutového hovoru několikrát pocítovala drobounké náznaky neshod, které bude muset trpět celé dva týdny. Tak za prvé spiklenectví mezi její matkou a vlastní dcerou, které, ač by to nikomu nepřiznala, ji častokrát dráždí. Měla by z toho mít radost, ale nemůže si pomoci a myslí si, že silné vazby mezi Jeanne a Clarissou ji nevyhnutelně vylučují a o něco okrádají. A potom Mathildin despotismus, kterým bez zardění ovládá celý svět, všem plánuje čas i zábavu a nikdo si nedovolí oponovat. Od té doby, co si s Raphaëlem založila rodinu a všem dávají na odiv svoje peníze, což Violetta považuje za zjevnou neurvalost, je to horší. Najednou má sto chutí řvát. Místo toho volá Louise a přitom vytahuje dceřiny džíny. Světle modré, široké, otrhané, bílé, krátké? Jaký by Clarissa asi tak mohla chtít? ptá se v duchu. Louisa to nebere. Violetta jí nechává zprávu:

„Haló, Filuto, co se to zase děje? Co to tý královně matce zase je? No nic, já dorazím v jedenáct hodin do Avignonu. Pochopila jsem, že děláš šoféra. Můžeš mi říct, v kolik přijede Mathilda s dětma? Jestli dorazíme stejným spojem, odpískám mámu. Jinak nás totiž plánuje vyzvednout ona. Tak zítra, doktorko Quinnová. Zavolej, kdybys potřebovala něco z Paříže. Papa.“

Na displeji se jí během toho, co mluvila do Louisiny hlasové schránky, objevila zpráva.

Michel.

„Tvoje dcera odjíždí. Bude tam za 3 hod.“

Přiložil fotku usmívající se Clarissy sedící v autě,

v náručí směšného psíka. V pozadí Violetta rozpoznává mladou ženskou siluetu, která dává do autosedačky dítě. Palcem a ukazováčkem se snaží fotku přiblížit a prozkoumat kousek její bledé kůže a štíhlý pas. Mar-ně. Fotka se vrací do původní velikosti a znovu se objeví Clarissin krásný obličej. Violettě se sevře srdce. Znovu se shledá s dcerou a všechno bude zase v normálu.

Kapitola 3

JEANNE

Tak, povlékla poslední postele, ty v ložnicích, které byly povléknuté naposledy loni v létě. Když Clarissa přijíždí o školních prázdninách, skoro vždycky sama, nastěhuje se do matčina a Louisina pokoje, vedoucího přímo na terasu. Je tam mnohem chladněji, vzduch tam v noci proudí velkým francouzským oknem, které pokaždé po probuzení otevře dokořán a objeví se celá rozzářená, s velkým úsměvem na tváři určeným pouze svojí babičce, zrzavé vlasy má rozcuchané a oči stále ještě ospalé. S příjezdem celé rodiny bude Jeanne muset dům přeskupit. Louisa se sice nabízela, že zůstane ve městě, ale nepřipadá v úvahu, aby byla odříznutá od zbytku rodiny. Ne, Jeanne chce znovu prožít štěstí rodinného letního času, kdy byly holky ještě malé. Snídat všichni společně venku na slunci mezi cikádami, sotva je probudí vůně opečeného chleba, med teče dětem po prstech, vosy se soukají pod skleněné poklopy, čaj se donekonečna, se stupňujícím se horkem, dolévá a začíná další den

strávený s nejbližšími, se starostí jedině o to, co bude k jídlu a jak dobře umí děti plavat. Od začátku týdne je Jeannina pozornost zaměřena na přivítání celé tlupy. Všechno musí být dokonalé. Nejtěžší bylo přesvědčit Mathildu – plánovali s Raphaëlem, dětmi a přáteli objet celé Spojené státy. Loni takhle byli v Thajsku. Proč ale jezdit tak daleko, když mají všechno tady. Krásné počasí, skromný domek, to jistě, ale zato plný vzpomínek, sousedovic děti, které zabaví ty jejich, a hlavně ji, Jeanne, která tu nebude věčně.

Dnešní mladí mají snad jedinou touhu: vzdálit se od rodiny, obletět celý svět na úkor naší planety, kterou se paradoxně snaží chránit. A pak ta posedlost mluvit anglicky, úplně, v jakémkoli věku a všude, jako by na tom závisel život. Ale Jeanne si to, co vypozeruje a co ji na dcerách, zejména na těch dvou starších, dráždí, nechává pro sebe. Zato Louisa, ta zůstala poblíž La Garrigue. Je aspoň šťastná? A co když se takhle obětovala jenom proto, aby se mohla postarat o svoji „chuděru“ matku? Nemá nějaké jiné sny, které potlačuje, a my o nich nevíme? Nemá děti, vydělává málo a dře do úmoru... A to je jí třiatřicet, Jeanne si začíná dělat starosti. Sobecky přesvědčila sebe samu, že Louisa si v životě vybrala nej-líp. Koneckonců, co ona o tom ví?

Se svými pochybnostmi, vášněmi i rodinnými útrapami se svěřuje svým kamarádkám z karetního klubu, které vídá každý čtvrtek. A všechny jí dávají za pravdu. I ony naříkají nad nezájmem vlastních potomků, které si hřály na prsou, chránily je, a oni se nakonec rozhodli zmizet. Kdyby k nim však Jeanne byla upřímná, připustila by, že to byli oni, Yves a Jeanne, kdo svoje potomky

opustili. Když dcery dospěly, nějaký čas dál žili v Tournaine, hodinu cesty rychlovlakem od vnoučat. A pak se rozhodli nastěhovat se celoročně do domu, který zakoupili, když byly Mathilda s Violettou malé a Louisa ještě ani nebyla na světě, a ve kterém trávili každé léto.

„Cože? Přece nebudete žít navždycky v La Garrigue?“ vykřikla Mathilda, když si je všechny tři svolali, aby jim představili svůj plán.

„Vždyť je hloupost, abychom dál platili za nájem bytu, když ani jeden z nás už nepracuje,“ odpověděla Jeanne, která před několika lety odešla do důchodu poté, co celý život pomáhala druhým rodit.

Porodní asistentka. To bylo víc než jenom zaměstnání. Bylo to poslání. Zato Yves si moudře počkal, dokud nedostal slušný příspěvek k penzi, a nakonec uspořádal večírek oslavující odchod do důchodu, kterému se smál, jako by šlo o vtip. Ale všechno přišlo tak náhle. Kolegové uronili slzu, složili se na hrnek s nápisem „Znovu volný“, chytré hodinky, aby „zůstal ve formě“ a gril do nového života. Po čtyřiceti letech strávených ve stejné zednické firmě, kde pracoval už v době, kdy potkal Jeanne, se odporoučel s humorem a s dobrou náladou, tak jak bylo jeho zvykem po celou jeho kariéru. Potom pár vyrazil s veškerým nábytkem a fotoalby na jih, aby si užíval lahodných a šťastných chvil, prosycených vůní borovic, tymiánu a levandule, kdy se probouzejí jeden vedle druhého.

„Přes zimu tu nevydržíte, unudíte se k smrti, však uvidíte!“ prohlásila Violetta zahlcená svými případy, dcerou a životem, který si nevybrala.

Mathilda jí v tom dávala za pravdu. Samozřejmě.

„Žádné kino, žádné divadlo, a co děti, kdo se o ně bude starat?“

Jeanne byla samozřejmě na vážkách. Je pravda, že vždycky žila ve městě. I když objížděla vesnice a starala se o svoje pacientky, které připravovala na mateřskou, občas rodila i v odlehlých místech, večer se vždycky vracela do jejich bytečku ve staré části Tours, uklidněná okolním hlukem, blízkými obchody a restauracemi, do kterých zašli, když byli moc unavení a nechtělo se jim vařit. Vydrží tu nudu, prázdnotu po rekreantech, kteří odjedou na konci srpna, a to, že jedinými společníky v podzimu života jí budou staří lidé? Jeanne uznává, že první týdny byly náročné, když se Violetta s Mathildou vrátily do Paříže, Louisa do Touraine, Saint-Rémy se postupně vylidnilo a slunce zesláblo. Co budou s tím vším časem dělat? Poprvé v životě se ocitla tvář v tvář sobě samé, nebo spíš jejich manželství.

Když byla mladší, starala se jenom o studia. Potom poznala Yvese a otěhotněla s Mathildou. Její dny se tak zaplnily prací pro druhé. Pro pacientky a jejich manžele. Pro dcery, které bylo třeba vychovávat, živit, oblékat, hlídat, ošetřovat, zapisovat, vyzvedávat, doprovázet, česat, utěšovat, rozsuzovat. Pro manžela, kterého bylo třeba vyslechnout, ujišťovat, vyčkávat. Ale kde v tom všem byla ona? A oni dva? Co se s nimi stalo, jakmile děti vylétly z rodinného hnízdečka? Když jich bylo všech pět pohromadě, Jeanne se cítila neporazitelná. Každý si v rodině našel svoji roli jako herci v divadle. Yves byl shovívavý patriarcha, takový, který dovoloval, když Jeanne zakázala. Mathilda velela všem. Tak tomu bylo vždycky. Už ve svých pěti letech si ve školce vydr-

žovala skupinku oddaných a okouzlených kamarádek. Violetta, která přišla krátce po ní, se musela jejímu silnému charakteru přizpůsobit, vyrůstat ve stínu té, která jí dlouhou dobu byla vzorem, a spokojit se s místem, které jí sestra ponechala. Louisa se narodila o mnoho později. Jako všichni benjamínci, i ona jim přinesla kouzlo, o které v určitou dobu málem přišli. Jeanne si v tomto přerozdělování rolí přišla trochu mimo. Jistě, pro zdárný rozkvet druhých byla ústřední a nepostradatelnou postavou, ale pokud šlo o její pocity, sny a žal, přišlo jí, že je odstrčena na druhou kolej. Stala se z ní jenom „máma“. Dokonce i pro Yvèse byla jenom „mámou“.

„Paní Carpentierová?“

Zamyšlená Jeanne neslyšela poštáka, který na ni volal ze zahrady. Rychle zavřela okenice, aby dětský pokoj nezaplavilo horko. Jinak by nemohly spát, do toho budou celé vzrušené ze shledání, pomyslí si.

„Ano, jsem tu!“

„Mám pro vás balík!“

„Vážně? Ale já si nic neobjednala.“

„Je to dost těžký. A velký. Na poště jsme všichni tipovali, že to je bedna s vínem.“

„Podívejme se...“

„Podepište to tady. Zanedlouho vám dorazí celá rodinka, co?“

„Už zítra! Nejdřív vyzvednu jednu dceru a Clarissu na nádraží, potom Louisa vyzvedne tu druhou. A zítra večer tu budeme všichni. Teda až na zetě, ti dorazí později.“

„Violetta je vdaná?“

„Ne, máte pravdu, trochu předbíhám. Kde že to mám podepsat?“

„Tady, na obrazovce, prstem.“

„Neuvěřitelné, to je ale pokrok! Jéje, vůbec to nevy-
padá jako můj podpis.“

„To je jedno, nikdo to nekontroluje. Řeknete mi,
jestli to bylo víno?“

„Samozřejmě. A hlavně vám dám jednu lahev. Víte
co, otevřu to rovnou a bude to. Řekla jsem zeť, protože
nám Violetta představí svého nového přítele. Je to po
Michelovi vůbec poprvé.“

„Toho jsme neměli rádi, že ne?“

„Ne, moc ne... Ale jelikož je to otec mé vnučky, ne-
chci se v tom moc vrtat.“

„A ten nový je jaký?“

„Nemám tušení. Je architekt, už to je něco. Mám do-
jem, že se potkali díky společným známým z designu.
I když hrnčířství a architektura je něco docela jiného.
Řekla bych ale, že všichni tak nějak spolupracují a mají
stejně zájmy. A on dokonce maluje.“

„Tak co se týče krajiny, náš kraj mu má co nabídnout. Určitě tu najde spoustu inspirace.“

„Ale ne, maluje zdi. Tihle lidi umějí všechno, víte.
Mají všestranné nadání.“

„Myslel jsem spíš Alpy, levandulové lány, Camar-
gue... Ale jo, proč nepřemalovat dům, je pravda, že by
mu nový nátěr neuškodil.“

„Opravdu? Myslíte si, že je zanedbaný? Ani jsem nad
tím nepřemýšlela. Je pravda, že za celá ta léta jsme žád-
né velké opravy nedělali.“

„Promiňte, nechtěl jsem vás urazit, každý ať dělá, jak

myslí. Ale je pravda, že se synem malujeme každý dva roky. Je to hezčí a pak taky společně strávíme skvělý čas.“

Jeanne se celá zaražená otočí k dlouhému jednopatrovému domu, který po těch pětatřiceti letech už ani nevnímá. Jak si ho tak zblízka prohlíží, musí uznat, že by potřeboval pořádně přemalovat, a nejenom to. Bílé vápenité zdi jsou místy popraskané a zpod šupinaté malby vylézají tu a tam trámy. Místní, velmi suchá vegetace roste všude možně, a jestliže si celek zachovává svůj provensálský šarm, možná to je tím, že Jeanne na dům pohlíží láskyplnými očima, anebo si prostě jenom zvykla. To snad není možné! Z pomyšlení na to, že má zítra přivítat celou tlupu, už vůbec není nadšená. Za každou cenu musí najít nějaké řešení, než dorazí manželé. Raphaël si určitě neodpustí nějakou poznámku: „Ale maminko, proč jste se nepustila do žádných prací? Víte, že kdybyste si tu postavila přístavek, tak byste mohla mít pěkný pokojík s výhledem na levandulové lány? Ten dům je špatně orientovaný.“ Ten si umí rýpnout. A kde by na to asi vzala peníze? Zato pár plechovek bílé barvy, na to by měla.

„Tak co, otevřeme ten balík? Musím to rozdat před polednem, jinak se upeču. Ještě navíc když jsem dneska na kole.“

„Jde se na to!“

Jeanne roztrhne krabici, přitom si říká, jaká je škoda všech těch vrstev papíru a plastu. Opravdu musíme všechno takhle chránit? Ať si ještě někdo zkusí říkat, že právě její generace zamořila celou planetu. Konečně se objeví obsah krabice.

„Ale... co to je? Karimatky? A tohle? To jsou nějaké sadomaso pomůcky?“

„Vypadá to jako vybavení na posilování. Nebo na bondáž.“

„Na bondáž?“

„Dělám si legraci, paní Carpentierová. Není to náhodou na jógu nebo tak něco?“

„Ale já jsem si nic neobjednala! Co s tím vším budu dělat? Už teď je garáž napěchovaná starými hračkami a Violettinými věcmi, které si tam po rozvodu uložila.“

„Možná se koukněte na objednávkový list.“

„Máte pravdu, asi to je omyl. A hele, paní Chambrettová... To je Mathilda. Ona se snad zbláznila! Asi se rozhodla, že všichni začneme meditovat nebo co. Říkám vám, ještě že neplánuje evangelizovat celý region. Mohla mi aspoň dát vědět předem. Představte si, co kdybych tady nebyla. Od té doby, co mají peníze, si hrají na klan Rougon-Maquartů.“

„Mně to přijde hezký. A ty karimatky jsou taky pěkný. Děti budou nadšený.“

„Ano, to máte pravdu. Přeháním. Je to fajn. Jenom mě to překvapilo.“

Jeanne je trochu na rozpacích, že se před pošťákem nechala tak unést. O to víc, že Mathildu zná, strávili spolu v jedné partě celá léta. Ze strachu, že by o tom vyprávěl všem sousedům – No jéje, u paní Carpentierové je tohle léto o zábavu postaráno, v La Garrigue se sešly všechny tři ségry –, mu nabídne polovinu těch podivných předmětů.

„Ne ne, trvám na tom. Vezměte si to pro rodinu.“